

La cadira verda

El primer cop que l'avi Jaume va baixar la cadira verda fins a la plaça del castell, la boira encara no havia demanat permís per marxar. A Almenar, la boira fa el que vol i es torna tafanera, com la gent gran.

L'avi Jaume va col·locar la cadira exactament al mig de la plaça, en un punt que no molestava gaire però prou perquè tothom hi hagués de dir la seva. La va mirar satisfet, va fer dos passos enrere, la va tornar a moure mig pam i va assentir, com si acabés d'aparcar bé.

— Ara sí —va dir—. Ni massa ni poc.

La cadira era de fusta, pintada d'un verd estrany, aquell verd que ningú escull però que acaba agradant. L'havia pintada la Roser (la seva muller), un estiu que es va cansar del marró “de tota la vida” i va dir que calia modernitzar una mica la casa, encara que fos només la cadira.

A Almenar, qualsevol cosa nova genera tres reaccions immediates:

1. *Això no toca*
2. *Això abans no es feia*
3. *Qui ho ha permès?*

Per això, quan la Paquita va veure l'avi Jaume assegut a la plaça, va frenar en sec, amb la bossa del súper penjant-li del braç.

—Jaume... això què és?

—Seure.

—Ja, però així, sense banc?

—El banc és massa dur.

La Paquita va mirar al voltant, com si esperés trobar un cartell explicatiu.

—Ho saps que això pot portar cua, oi?

—Millor —va dir ell—, així hi ha conversa.

L'avi Jaume havia treballat mitja vida a la brigada municipal, havia posat tanques que ningú respectava, cons que sempre acabaven mal posats i cartells que ningú llegia. Coneixia el poble millor que el plànol que hi havia a l'ajuntament, aquell que sempre estava mal plegat.

Va començar a mirar, però mirar de veritat. El carrer Major despertant-se de mala gana, el campanar tocant quarts com si li fessin mandra les hores senceres, i la gent saludant amb aquell "ei" que vol dir moltes coses i cap de concreta.

Al cap d'una estona va aparèixer el Pep del bar.

—Jaume —va dir—, això és definitiu o és una prova?

—Depèn del temps.

—Del temps meteorològic o del temps polític?

—Del de sempre.

L'endemà, la cadira hi va tornar, i l'altre també. Al tercer dia, ja era tema oficial.

—Has vist la cadira del Jaume?

—Sí, però no és per seure-hi tothom, oi?

—No ho sé, però ja fa nosa.

—Doncs a mi m'agrada.

El secretari municipal, un matí que no hi havia gaire feina, va baixar a veure què passava.

—Jaume, això no està regulat.

—Què exactament?

—Seure així, sense... sense res.

—Doncs regula-ho —va dir l'avi—, però posa-hi ombra i si pot ser una paperera a prop.

El secretari va apuntar alguna cosa en una llibreta que mai ningú no va tornar a veure.

Un dia s'hi va asseure la Mercè, l'altre el Tonet, un matí fins i tot el carter, que va dir que allò era millor que el banc perquè no t'obligava a parlar.

Quan la Laia va baixar del bus i va veure l'avi assegut, va sospirar.

—Avi, sempre has de donar la nota?

—No —va dir ell—, la nota ja la posen sols.

—Jo no vull quedar-me aquí tota la vida.

—Tranquil·la —va respondre—, el poble no s'ofèn. Hi està acostumat.

Quan va arribar l'hivern, la boira va tornar amb ganes de quedar-se. Un matí, l'avi Jaume no va baixar i la cadira es va quedar sola, exactament al mateix lloc.

Ningú la va moure. No per respecte, sinó perquè ningú sabia si es podia fer.

Al cap d'uns dies, l'ajuntament hi va col·locar una placa discreta, una mica torta:

Aquí s'hi asseia l'avi Jaume.

Cadira no inventariada.

Anys després, la Laia va tornar. Va pujar fins a la plaça, es va asseure i va mirar el poble amb una calma nova.

No havia tornat perquè no pogués viure enlloc més.

Havia tornat perquè aquí, fins i tot una cadira fora de normativa, tenia sentit.

La boira començava a aixecar-se, com sempre, quan li va semblar sentir una veu llunyana molt coneguda:

—Seu. Però no la moguis gaire.

I, per primer cop, no va tenir cap pressa.